

Bir Engellinin Günlüğü

Mart 2003

Ağlamak bile tat vermiyor bazen, ağlamalarım ne de tatsız ve umutsuz. Önceleri ne güzeldi ağlamalarım; sıcak, yürek yıkayıcı... Bazen umutlarım da yükselirdi semaya, yere düşen gözyaşlarımın inat. Bazen dualarım; hüznüm ve sevinçlerim yükselirdi Allah'a. O merhameti engin olana. Yalnız O'nun için ağladım, zira yalnızca O duyardı hıçkırıklarımı, hüznlerimi, teessürlerimi, acizyetlerimi... Bazen sevinçlerimi, şükürlerimi...

Kalemimi masaya usulca bıraktı, nemlenen gözlerini sildi. Pencereye doğru hafifçe süzüldü. Dışarıyı seyre koyuldu. Yirmi üç yaşına gelmişti. Lakin yıllarca çektikleri onu erken olgunlaştırmış, hayatın gerçekleri narin vücudunu acıyla yoğurmuştu. Bu yüzden yaşından epey büyük gösteriyordu. Kara üzüm gözlerinin altında siyah haleler oluşmuştu, bakışları hep mahzun, sızıya meftundu. Zayıf, durgun bir vücudu vardı, kemikleri ince ve narindi. Yıllarca mahkum olduğu engeli sebebiyle yeterince gelişmemiş, zayıf kalmıştı. Esmer, toprak karası teni sanki daha da kavrulmuş, adeta hüznün ve melankoli ile yıkanıp yunmuştu. Yüreğinden teessür sızıyordu. Şimdi ise gözlerini gri ufka yöneltmiş, bakışlarını çok uzaklardaki kara bulutlara dikmişti. Yine yıldırımların kükreyen sesini işitiyordu. Penceresi nemlenmişti, yağmur yağıyordu. Pervazları dövüyordu boncuk boncuk damlalar. İnen her damla sanki içinin derin bir dehlizine düşüyor, bu yüzden irkiliyor, üşüyordu. Ve yüzmeye devam ediyordu soğuk dalgınlığı içerisinde. Aklında altındaki sandalyeye mahkum ayakları... Geçmişini düşünmeye başladı yine; bedeninin sandalyeye, yüreğinin acıya bağlanacağı yeni bir hayatın ilk anlarını... Çıldırircasına düşünüyordu, sadece düşünüyordu. Aklında soru işaretlerine bürünmüş ceberut gardiyanlar dolaşıyordu. Ve soruyordu: Neden? Nasıl? Niçin? O yaşta? Henüz çok küçükken?... Bu sorular adeta kendini yutuyor, boğuyordu. Hep geçmişe, herşeyin başladığı güne dönüyordu. Hayal meyal hatırlıyordu cisimleri, şekilleri, renkleri... Birgün gözleri kararmış, ateşli bir hastalık içinde kıvranıyordu. Annesi ve babası onu acilen hastaneye götürmüşlerdi, gördüğü yalnız belli belirsiz şekillerdi; insanlar, duvarlar, beyaz önlükler... Ve renk hüzmeleri; beyaz karartılar, sarı loş bir ışık, biraz karanlık... Ve kırmızı bir kan galiba, soğuk... Ve bayılmıştı, en son hatırladığı galiba bu idi: soğuk, uçsuz bucaksız bir karanlık...

Eylül 1995

Bazen ellerim dizlerimde düşünüyorum, sahi ellerimi başka nereye koyabilirim ki? Dizlerimi düşünüyorum, ayaklarımı... Bu sandalyeye mahkum olmak nasıl bir duygu Allah'ım? Hayallerim evreni aşarken ben evimin soğuk duvarlarını dahi aşamıyorum? Yüreğim hüznle yoğrulup taşarken, ben küçümen bir sandalyeye mahkumum. Bu gri sandalye çok yabancı gözümde, soğuk... Alışamıyorum. Allah'ım n'olur yardım et alışıyım, gözlerim hep yaşarsa da dayanayım. Göğüs gereyim, sabırla taşıyım. Ve anneme de yardım et! Artık çok ağlamasın. O ağlayınca bende ağlıyorum, daha bir hüznümlü ağlıyorum. Ne olur acımı azalt, yardımını çoğalt ki hep mütebessim kalayım. Ne olur Allah'ım, n'olur...

Hastanede olup bitenleri çok sonra öğrenmişti; hastalığının ne olduğunu, hayatının bundan sonra nasıl şekilleneceğini, ağlamanın ne zor bir duygu olduğunu...

- Doktor bey! Oğlumuzun iyileşme ihtimali gerçekten söylediğiniz gibi çok mu düşük?

- Evet, çok düşük. Teşhiste çok geç kalınmış, hastalığın adı "Müsküler distrofi" yani kas erimesi. Evet tahlil ve tetkiklerimize göre oğlunuzda kas erimesi var, maalesef yürümesi bundan sonra daha da güçleşecek. Hatta tekerlekli sandalyeye bile ömür boyu mahkum olabilir. Hanımefendi bu kadar niçin geç kalındı, çocuğunuzun hasta olduğunu, yürümede veya koşmada zorluk çektiğini görmediniz mi? Evet belki bu hastalığın mutlak bir tedavisi yok ama hastalığı geciktirebilir ya da çocuğunuzu çok daha kolay rehabilite edebilirdik.

- Evet farkındaydık, babası ile birlikte birkaç kez doktora götürdük lakin farklı teşhisler

konuldu ve ilaçla tedavi olunabileceğini söylediler. Gerçektende ilaçlar faydalı oldu.

- Hayır ilaçların hiçbir etkisi olduğunu sanmıyorum. Zaten bu hastalığın hızlı ve yavaş ilerlediği dönemler vardır. Hastalığın hızı yavaşladığında siz bunun ilaç sayesinde olduğunu sanmışsınız. Yazık! Hem de çok...

- Peki şimdi ne yapmalıyız?

- Belli bir dönem rehabilitasyon.

- Peki sonrası, doktor bey?

-

- Doktor bey?

- Hanımefendi, oğlunuz bundan sonraki hayatına maalesef tekerlekli sandalye üzerinde devam edecek. Üzgünüm...

-

Yakalandığı ateşli bir hastalık sonucu götürüldüğü hastanede başka bir hastalığa daha دچار olduğunu öğrenmişti: kas erimesi. Bunca yıldır tüm belirtileri üzerinde taşıyordu ama; ancak şimdi teşhis koyulabiliyordu. O kadar çok belirtisi vardı ki hastalığının... Küçüklüğünü hatırladı. O zamanlar tüm arkadaşları gibi özgürce koşuyor, sevinçten adeta uçuyordu. Oynuyor, zıplıyordu. Sonra koşmakta zorlandığını fark etti, koşarken düşüyordu. Artık koşmamaya karar verdi, sadece yürüyordu. Sonra yürümekte dahi zorlandığını fark etti. Hatta okulda merdivenlerden çıkarken bile korkuluklara tutunmadan çıkamıyordu. Arkadaşları bu haline gülüyordu. Ama o ise düşüyor, düşünüyor ve ağlıyordu. Bazen rahatsızlığın azaldığını hissediyor, seviniyordu. Ama gün geçtikçe daha kötüye gittiğinin farkındaydı. Ve bir gün gerçekle yüzleşti. Hastaydı, gün geçtikçe eriyordu. Artık tekerlekli sandalyeye mahkûmdu.

Ailesi ona bu gerçeği söylerken ne kadar da zorlanmıştı, babasının gözlerinde ilk kez yaş görüyordu. Babası yaşları saklamaya çalışsa da hüznünü saklayamıyordu. Annesinin su yeşili gözlerinin ilk kez bu kadar ıslandığını hissediyordu. Annesi kendine sarılmış hüngür hüngür ağlıyordu, o da başını annesinin göğsüne yaslamış hıçkırıklarla ağlıyordu. O gün o kadar çok ağlamışlardı ki... Gözyaşları dahi birbirine karışmıştı. Hatta öylece koltukta büzüşmüş, uyuyakalmışlardı. Birbirlerine sarılmış elleri bile ıslaktı, yüzlerinden soğuk bir hüznün akıyordu.

Ocak 1996

Önü açık tüm yolların ortasındayım sanki, ama bir türlü yol alamıyorum. Kanadı kırık bir kuş misali, gitmek istiyorum lakin uçamıyorum. Bazen çırpınıyorum, ama en sonunda hıçkırıklarla haykırıyorum: Bizlere kuşlar gibi özgürlük bahşeden, eğer bizim için yolları kolay etmiyorsa ne yapabiliriz ki? Yine sadece O'na yönelmekten başka ne yapabiliriz?

Yollara uzaktan baktıkça fark ediyorum da sanki daralıyor bakışlarım. Yollar daralıyor, daralıyor ve ileride, en uçta bir nokta haline geliyor ve yükseliyor maveraya. Buna fizik diyorlar, üç boyutluluk... Lakin bu bana yolların zorluğunu, kayboluşunu, yok oluşunu ve bir nokta halinde buharlaşmasını hatırlatıyor. Yollar sanki o en uç noktada mavera trenine binip uzaklaşıyor benden, ben ta en baştan onları seyrederken.

Allah'ım bu sandalyeye alışmak ne de zor, işte şimdi anlıyorum ayaklarımın değerini. Ama bazen de anneme kızıp da evden beni sokağa çekip götüreren ayaklarıma kızıyorum. Niçin annemin sözünü dinlememişim ki? O'nun değerini asıl şimdi anlıyorum, çünkü annem benim yürüyen ayaklarım. Her yere onunla gidiyorum; hisli, yorgun ve hırçın vücudumu o taşıyor. Sandalyemi sevmekte zorlanıyorum, lakin annemi seviyorum. İyi ki varsın anne, iyi ki...

Aradan günler geçmişti, aylar... Bedenini tekerlekli sandalyeye mahkûm etmenin acısına birde babasını toprağa teslim etmenin acısı eklenmişti. Babası vefat etmişti, bir kaza onu aralarından alıp götürmüştü. O gün ağlamaktan gözleri şişmişti, artık gözyaşları bile kurumuştü. Yüreği sonra birazcık durgunlaştı, yüreğini uçsuz bucaksız bir karanlığa boyayan sızı azaldı,

azaldı... Düşünmeye başlamıştı, düşünüyordu. Ve soruyordu: "Tüm bunlar neden? Peki ben bunları kaldırabilir miyim? Umarım..."

Ekim 1996

Allah'ım şimdi çok güzel bir ezan okunuyor, onu dinliyorum. Okuyan ne de güzel okuyor! Ne muhteşem, yüreğim titriyor. Ben sınanıyorum galiba, ağır bir sınavla. Zaten hayatın tamamı büyük bir imtihan platformu değil mi ki? Ama bu sınavlar daha da ağır. Biliyor musun çok zorlanıyorum. Ama geçenlerde çok sevdiğim bir insan zihnimde güzel bir bakış açısı oluşturdu, sevindim. Dedi ki: "Elmas ile kömür aynı element yapısına ve sıralamasına sahip. Peki elması kömürden daha değerli kılan nedir biliyor musun? Elmasın yer altında ağır basınç altında kalması. Baskı onu değerli kılıyor, mücevharatın zirvesine çıkarıyor. Peki ya insan? Eğer Allah bir kulunu sınyorsa onun olgunlaşmasını ve değerlenmesini istiyordur. Rabbi onun elmas olmasını istiyordur, eşsiz bir elmas... Bu yüzden de onu değişik yöntemlerle sınyordur, ağır baskıya maruz bırakıyordu." Bu benzetmeyi dinleyince için için ağladım, ne de güzel bir bakış açısı. Allah'ım ayaklarımı benden aldın, babamı da... Ama sana olan güvenimi benden alma, bir de annemi... Yoksa dayanmam. N'olur...

Hayat hızla ilerliyordu, üniversite sınavlarına hazırlanıyordu. Engelli olarak birçok engeli aşarak liseyi okumuş artık bitirme aşamasına gelmişti. Ne zorluklar yaşamıştı! İnsanların küçümseyen ve alaycı bakışları, iğneleyen lafları, hoşgörüsüz, soğuk tavırları... Ama hepsine de "Size selam olsun" deyip geçiyordu. Sadece insanlar değil sanki tüm bir dünya ona soğuk davranıyordu, en azından o böyle hissediyordu. Yaşadığı kocaman şehir bile bir engelli için fazlaca engel taşıyordu, bu yüzden annesi olmadan sokağa çıkması neredeyse imkansızdı. Yürüyeceği bir kaldırım, herhangi bir yoldan karşıya geçmek istese kullanabileceği bir üst geçit bile yoktu. Zira hiçbirinde engelli insanların kullanacağı bir asansör yoktu. Ve daha niceleri... Bu şartlarda yaşaması o kadar güçlü ki, bu şehirde yaşaması... Nitekim bu engelleri aşmak için bir derneğe üye oldu, kısa sürede aktif faaliyetler almaya başladı. Derneğin amacı engellilerin hayatını kolaylaştırmak ve onların sorunlarını insanlarla paylaşmaktı. Mutluydu, zira dünyadaki tek engelli kendisi değildi, hatta daha nice kötü insanları gördü, haline şükretti.

Şubat 1998

Sevgili günlüğüm, bugün oldukça mutluyum, sahi beni bu sandalyenin üstünde mutlu görmeye alışık değilsin. Ama olsun, alışmaya çalış. Çünkü ben artık alıştım. Biliyor musun, dün dernek olarak Belediye Başkanımızı ziyaret ettik, bizi çok güzel karşıladı. Sevindik. Engelli bir insana insan gibi yaklaşılması dahi yetiyor, bizi çocuklar gibi mutlu ediyor. Buna çok muhtacız: yani sevgiye. Belediye Başkanımız görme engelli küçük bir kardeşimizi kendi sandalyesine oturttu, onu oldukça sevindirdi. O da göremediği başkanın ellerinden öptü. Bu dünyada gerçekten iyi insanlarda varmış, bunu fark ediyorum. Ve şükrediyorum.

Bu arada üniversite sınavlarına da çalışıyorum, puanlarım iyi. Annem de bu güzel puanlar nedeniyle epey mutlu. İyi bir hukukçu olmak istiyorum. Belki bir hakim... Savunmak... Adaleti, hakkı...

Sağlıcakla kal...

Üniversite sınavı çok başarılı geçmişti, mutluydu. Yazın annesinin memleketine gideceklerdi. Anneannesi ve büyükbabası sabırsızlıkla kendilerini bekliyorlardı. Bu iki şirin ihtiyar tekerlekli sandalyeye mahkûm oldu olalı kendisinin üzerinden hiç desteğini çekmemişlerdi. Her sene bütün yazı onlarla geçiriyorlardı. Şirin, güzel bir kasabaydı gidecekleri yer. Yazları serindi, bu yüzden birçok yerli turist buraya gelirdi. İnsanlar güzel anlar geçirirlerdi. Kasabaya geldiklerinde artık annesi değil, büyükbabası ayakları olurdu; onu her yere götürür, beraberce eğlenceli dakikalar geçirirlerdi. Kimi zaman balık tutar, kimi zaman piknik yaparlardı. Muhteşem bir ormanı vardı kasabanın: uçsuz bucaksız... Her akşam üzeri orada ılık rüzgarlar altında dolaşırlar, muhabbet

ederlerdi. Sonra ormanın şirin gölle buluştuğu noktaya gelir, ufku seyredelerdi. İşte o an hayallere dalardı, düşünürdü. Bu arada elinden not defterini hiç eksik etmezdi, yazardı. Tekerlekli sandalye onu iyi bir şair yapmıştı, iyi de bir öykücü... Çektiği acılar onu yavaş yavaş olgunlaştırmış, yaşadığını yazıya döker olmuştu. Yine düşünüyordu, acaba şirin anneannesi onun için nasıl sürprizler hazırlamıştı, heyecanla düşünüyordu. Geçen sene ona güzel bir bilgisayar hediye etmişti, artık yazılarını bu bilgisayarla yazıyordu. Artık acılarına, hüznlerine, sevinçlerine ve kahkahalarına diz üstü bilgisayarı da şahitti ve kendisinin kopmaz bir parçası olmuştu, tıpkı sandalyesi gibi.

Temmuz 1998

Bugün biraz hüzünlü olsam da hüznüm annemin küçük kasabasına geldiğimizde dağıldı. Sevgili anneannem bana akülü bir tekerlekli sandalye almış, çok sevindim. Ne kadar da düşünceli bir davranış. Ellerinden öptüm, birbirimize sarıldık, beraber ağladık. Beni bağına bastı. Sonra dedemle kucaklaştık, ardından yine güzel vakitler geçirmek üzere onunla ormana doğru yola koyulduk. Orman hala yemyeşildi, göl ise masmavi, şirin... Biraz yosun kokuyordu, ama güzeldi. Ormandan fisıltı halinde yükselen rüzgar yerdeki yaprakları taşıyordu uzağa. Gökyüzüne savuruyordu içinde ne varsa. Ardından bende savurdum içimdekileri boşluğa; büyükbabamla oturduk, dertleşmeye koyulduk. Ona geçen koca bir senenin özetini yaptım, gözleri yaşardı. Kah ağladı, kah güldü. Bende öyle... Güzel günler beni bekliyor galiba, güzel bir ailesi olan her insan mutludur. Hiçbir engel bunu engelleyemez. Hatta destekler. Mesela bu bir zamanlar kahır rengine bürünmüş sandalyem şimdi bana öyle şirin, öyle sevecen geliyor ki. Adeta muhteşem bir huzura bürünüyorum. Ne güzel, insan olmak mutlu olmak için yetiyor. Daha ötesi var mı? Şükürler olsun bizleri var edene.

Tatil dönüşü yüreğinde mutluluklarla dönüyordu. Anneannesi kendisine otururken ya da tekerlekli sandalye üzerindeyken nasıl namaz kılınabileceğini öğretmişti. Ne kadar da sevinmişti öğrenince. Dünyalar onun olmuştu. Önceleri, yani ayakları topraktan sandalyeye taşınmadan önce ara ara namaz kılardı. Hele küçüklüğünün bayram namazları ne de tatlı olurdu. Babasının yanında sokakta gururlu bir eda ile yürürdü, ancak camiye gelince çehresini bir tevazu kaplar, yüreğine sürür inerdi. Geçmişten hatırladıkları bunlar idi. İşte şimdi de aynı heyecanı, yüreğindeki o mutluluğu yeniden yaşıyordu. Namaz kılariken için için hem ağlıyor hem seviniyordu. Yüreği kendisini heyecanlı duyguların kıyılarında dolaştırıyordu. Ama güzel bir şeydi kulun Rabbinin huzurunda olması. Çok güzeldi. Namaz kılariken en çok üzüldüğü şey başının secdeye varamaması idi. "Eğer bu sandalyeden bir gün kalkarsam ilk yapacağım başımı secdeye yatırmak olacak" derdi. Ama yine de namaz kılıyordu ya bu yeterdi.

Yine aradan günler, aylar ve mevsimler geçti. Zaman hızla ilerliyordu, bu hızdan adeta başı dönüyordu. Yaşadığı şehirde üniversiteye başladı. Güzel, prestijli bir hukuk fakültesiydi kazandığı bölüm. İlk bakışta insanlar onu yadırgamış, hatta dışlamıştı. Ama güler yüzü insanları kendine çekmesini kolaylaştırmıştı. Kısa sürede birçok arkadaşı olmuştu, başarılı ve çalışkandı. Ve hedefine emin adımlarla ilerliyordu, iyi bir hakim olacaktı. Kendisine söz vermişti.

Şubat 1999

Mevsimler ne kadar da hızlı yer değiştiriyorlarmış meğer, oysa küçükken bu kadar hızlı değillerdi. Büyümek için can atarken, hızla koşarken, onlar inatla yavaşlarlar ve bizleri büyüdüğümüz hayallerimizden geri döndürürlerdi. Büyümek ne zormuş! Artık büyüdük, tabiki mevsimlerde büyüdü ama şimdi onlar bizlerden çok daha hızlı koşuyorlar, sanki bir yerlere yetişmek istercesine. Onlarda değişiyor bizim gibi. Artık onların baharı kısa ve hüzünlü, sonbaharları ise uzun ve sert. Hele kışları... Sanki soğuk karanlıklar içinde saklı. Yazların ise esamesi bile okunmuyor, yaz sabahları büyük vaveylalarla ortaya çıkan kaz sürüleri artık hiç görülüyor. Kaz sürüleri bu muhitte yaşamıyor mu diye sormak geliyor içimden yaz

sabahlarına, fakat nicedir semtimize hiç uğramıyorlar ki. Herhalde onlarda küstüler birilerine. Kime mi? Bende bilmiyorum, belkide bizlere... Bu gün melankolik bir hüznün içerisindeyim. Melankolik olmayan hüznünde varmış demeyin, bence var. Kendisiyle mutlu olduğum, olmadığında dertlendiğim hüznülerimde oldu. İnsan hüznüzsüz yapamıyor, onlara alışıyor ve onları seviyor. Ve insan tatmaya doyamadığı ağlamalarını arıyor. Gözyaşları yanaklarından süzülürken hissettiği o mutluluğu arıyor. Kişi Allah için ağladığı günlerdeki o gözyaşlarını arıyor, çünkü onlar çok güzeldir. Hatta gülmekten krize girdiğimiz göz yaşlarından dahi tatlıdır.

Birgün annesinin hıçkırıklarıyla uyandı. Vakit epey geç idi, şaşkındı. Acaba neden ağlıyordu? Yatağından usulca doğruldu, sandalyesine oturdu. Annesinin odasına geldi. Kapıya vurdu, ses birden kesildi.

-Anne, anne iyi misin?

-

- Anne, beni duyuyor musun? Ne oldu, neyin var, neden ağlıyorsun?

(İçeriden ağlamaklı bir ses duyuldu)

- Gel kuzum gel, içeriye gir hadi.

Annesinin yatağına yavaşça yaklaştı, annesi sessiz sessiz ağlıyordu. Başını annesinin göğsüne koydu. Ne olduğunu anlamaya çalıştı, annesinin o su yeşili gözlerine baktı, aradığı cevabı ısrarla orada bulmak istiyordu. Annesinin titreyen gözbebekleri acı bir olayın habercisiydi. Ne olduğunu öğrenmek için tekrar sordu:

-Anne, neden ağlıyorsun? Bana anlatmayacak mısın?

-

Annesinin gözyaşlarını sildi, yanağından ve ellerinden öptü. Göğsüne başını tekrar yasladı.

- Hadi ama, bekliyorum.

- Oğlum anneannen ve büyükbaban...

- Evet ne olmuş bizim şirin, ahretlik ihtiyarlara?

Annesinin gözlerinden yine yaşlar boşandı, hıçkırıklarla tekraren ağlamaya başladı. Ağladı, ağladı... Biraz sonra hüznünlü bir çehreyle cevapladı:

- Ölmüşler, ölmüşler...

Bu cevabı duyunca tüm vücudu adeta buz kesti, irkildi, cevap veremedi. Ağlamak istedi, fakat ağlayamadı. Sonra hüznünlü annesine sarıldı, annesi de ona. Annesi dakikalarca ağladı, ağladı... Sonra sakinleşti, durdu. Kendisi de öyle. Böylece uyuyakaldılar. Rüyasında anneannesini ve büyükbabasını gördü, ikisi de mütebessimdi. Ve şirin yaşlıların dilinde tek bir kelime vardı: "İnna lillahi ve inna ileyhi raciun."

Haziran 1999

Bu kasaba sızsız sessiz, sızsız hissiz. Anlıyorum ki buralar ancak sizinle değerliymiş. Büyükbaba! Bugün ormanın arasından geçtik yine seninle, sen omuzlarda, tahta küçümen bir sandukadaydın, bense hissiz sandalyemde. Biliyor musun, bugün orman bana hiç çekici gelmedi, hatta boğucu geldi. Hep gülererek geçtiğim bu yollardan bugün hıçkırıklarla ağlayarak geçtim. Sahi o amcalar omuzlarında seni nereye taşıyorlardı, toprağa mı? Karanlık, soğuk bir toprağa... Ama senin toprağın asla karanlık ve soğuk olmamalı, sıcak olmalı, sınımsız... Yatağını melekler hazırlamalı, çünkü sen hep iyiydin. Ben buna şahidim, Allah'ta şahit. Bir gün belki bu kasabayı unutacağım; ormanın uğultusunu, gölün ılıkliğini... Lakin seninle ilgili yüreğimde taşıdığım anılarımı asla unutmayacağım, hatırlayacağım.

Anneanne! Sen anneme o kadar çok benziyorsun ki, ona baktıkça hep seni hatırlayacağım.

Onun su yeşili gözlerinin derinliklerinde senin mavi gözbebeklerini arayacağım. Bana bıraktığın hediyelerin yanımda. Bu akülü sandalyeyi sevmiştim, sadece sen verdiğin için. Şimdi daha da seveceğim, hep seni hatırlattığı için. Ve elimde bilgisayarım... Her satırda adını yazacağım. Senden bahsedeceğim öykülerimde, şiirlerimde... Sizi çok seviyorum. Ve unutmayacağım, Allah'ın rahmeti üzerinize olsun. Umarım O sizi asla mahcup etmeyecektir. Eminim.

Ölümün soğuk rengi onu epey üzmüştü. Aylarca kendisine gelememi. Ölüm bir yok oluş mudur? Yoksa yeni bir varoluş mu... Bunu hep sorguladı. İhtiyarların rüyasında dillerinden dökülen kelimeleri aradı sözlüklerde, kitaplarda: "İnna lillahi ve inna ileyhi raciun." Bu cümle ne demektir? Araştırdı, düşündü. Çıldırıcısına düşündü. Ve araştırmaları kendini Kur'an'a götürdü. Okudu, okudu ağladı. Hıçkırıklarla okuyordu Kur'an'ı; yavaş yavaş, anlayarak, hüznüne hüzün katarak... Artık hayata ve ölüme soğuk bakmıyordu, aksine varlığın amacını ve anlamını keşfettikçe mutlu oluyordu. Ve öğrendiklerini annesiyle ve arkadaşlarıyla paylaşıyordu, paylaşılan mutluluk çoğalıyor, kocaman oluyordu. Artık soğuk bir sandalyeye mahkûm olduğunu dahi unutmamıştı. Mutluydu.

Bu mutluluk epeyce sürdü, üniversitesini bitirmişti artık, hakim olmak için bazı sınavlara girmeliydi, çalışıyordu. Tatlı bir telaş hüküm sürüyordu yüreğinde, buna bir de başka bir telaş eklendi: aşk. Aşık olmuştu sınıftaki bir kıza, onu görünce yüreği titriyor, heyecanlanıyordu. Aşk düşündü. Nasıl bir duyguydu aşk? Tanımlamaya çalıştı, tanımlayamadı. Konuşmak zordu kendisi için, ama yazmak kolay. Duyguları yazı ile aktarmak daha hoştu. O yüzden bir mektup yazmaya karar verdi. Yazdı, yazarken heyecandan elleri titriyor, bu da yazısına aksediyordu. Ve bir arkadaşı ile mektubu gönderdi. Gelecek cevabı merakla bekliyordu.

Haziran 2002

Aşk; simsiyah güller ülkesinde dolaşırken parlayan bembeyaz gülünü bulduğundaki sevinçtir. Aşık oldum galiba, güzel bir kıza... Peki neden? Çünkü o çok farklı. Duruşu, konuşması, terbiyesi... Her şeyiyle çok iyi bir insan. Peki ya beni bu halimle kabul eder mi? Engelli bir erkek, engelsiz bir kız... Böyle bir evlilik olur mu? Benim gibi bir insan ömür boyu çekilir mi? Of Allah'ım, of! Bilmiyorum ne yapmalıyım. Yüreğime söz dinletemiyorum. Aşkın sesi çok gür çıkıyor, susturamıyorum. Kalbimin çarpıntısını durduramıyorum. Bana yardım et ne olur. Umarım Meltem gözümü aydın edecek bir eş olur; yüreğimin akı, bedenimin huzuru olur. İnşallah....

Aylar geçti, evlendi. Eşi engeline hiç takılmadı, aksine hep destek oldu. Bu arada hem avukatlık stajı görüyor hem de hakimlik sınavlarına çalışıyordu. Eşi artık yürüyen yeni ayakları olmuştu, annesi bu durumu biraz kıskansa da mutluydu. Zira evladı mutluydu ve hayattan hiç kopmamış, aksine hayata dört elle sarılmıştı. Hatırlıyordu da bir zamanlar kendisinin ve evladının hayatı hüznle doluydu, ama şimdi öyle mi? Artık ikisi de huzurluydu. Evladının çehresinden şimdi sevinç akıyordu teessürün yerine. Bu da onu mutlu etmek için yetiyordu.

Aradan günler geçti, baba olacağını öğrendi, sevinçliydi. Sevincinden adeta uçuyordu. Şu birkaç yıllık hayatını düşündü de Rabbi kendisini nasıl zorlu bir sınavdan geçirmişti. Önce bedenindeki engel, sonra babasının vefatı, ardından anneannesi ve büyükbabasının bu hayattan ayrılışı... Geçmişini düşündü yine, hüznünlendi. Sonra şimdikiyi düşündü, yüzü güldü, mutlu oldu. Baba olmak nasıl bir duyguydu acaba? Bunu düşündü. Heyecanlandı, yüreği ürperdi. Rabbine şükretti.

Aralık 2002

Daha dün hüznün resmini çizmeye çalışıyordum, ama asla çizemedim. Teessürü en aykırı sızılarla kalbimde hissettim; ağladım, hıçkırıklarla yalvardım. Fakat asla resmini çizemedim.

Peki ya şimdi? Mutluyum, sevinçten tüm bedenim titriyor, huzura yorgun ayaklarımda dahi hissediyorum. Onlarda benim gibi ayağa kalkmak, koşmak istiyorlar. Mutluluğun resmini de

çizmeye çabalıyorum, olmuyor. Ama işin güzel tarafı mutluluğa ulaşabiliyorum ya, bu yeter bana. Gönlümde huzur var, daha ne isterim ki. Elmas olma yolunda umarım ilerliyorumdur. Ey Allah'ım bizleri de elmas kıl, değerli kıl.

Aradan aylar geçti, mutluluğu sürüyordu. Lakin hayat onu zor bir sınava doğru rüzgarın önündeki yaprak gibi sürüklüyordu. Bir gün hastaneden bir telefon gelmişti, eşi titreyen bir sesle kendisini çağırmıştı:

- Annen için aramışlar, galiba durumu kötümüş!

-

Uzulca telefona doğru ilerledi, yüzü hafifçe sararmıştı sanki, üşüyordu. Bedeninin baştan aşağı titrediğini hissetti:

- Alo, Mehmet beyle mi görüşüyorum?

- Evet, benim. Annemin durumu nasıl, söyler misiniz?

- Efendim, anneniz... Durumu hiç iyi değil, belki de son anlarını yaşıyor. Ve acilen gelmeniz gerekiyor, lütfen acele edin!

-

- Beyefendi, orda mısınız?

Kendini daha da kötü hissetmeye başladı, başı dönüyordu. Elleri sandalyesinden yanlara doğru düştü. Bayılacağını hissetti, ama zoraki de olsa cevapladı. Sesi titriyordu:

- Ta... Tamam, hemen geliyoruz.

Nisan 2003

Bazen hüznün yağar ya pare pare, yüreğe iner ya büyükçe bir sancı. İşte o an gözyaşı teessürle, sızıyla iner yanaklardan toprağın bağına doğru; ince ince, lahza lahza... Gözyaşları bile hüznüldür. Onlarında yürekleri yanıyordu acıdan, elde tutulmaz bir kor ile yanıyordu, insan gibi. Melankoli... Hüznün... Sızı... Teessür... Hepsi de yürek yangını artırır insanın, gözyaşları belki de bu yangını söndürmek için akar hızlı hızlı. Ama onlar daha da alevlendirirler yangını. Yangına yangın katarlar, hüznü hüznün... Yürek yangını... Daha büyük bir acı var mıdır ki insanı yakan. Cehennemden öte bir ateş... Sönmeyen bir kor saklı yürekte sanki, insanı lime lime eden, an be an ateşe mahkum eden, yavaş yavaş yakan... Bu yangını söndürmenin bir yolu yok mudur? Yüreği felaha ulaştırmanın, serinliğe kavuşturmanın bir yolu yoksa yok mu? Elbette var: "zaman." Hiçbir ateş yok ki zamanla sönsün, en azından dinmesin. Zaman yürek yangını hafifleten tek meşum, tek çare.

Rabbim! Annemi tam bir ay önce kara toprağın bağına verdik, biliyor musun o gün çok ağladım. Ayaklarımı kaybettiğim günden bile çok... Çünkü şimdi gerçek ayaklarımı kaybettim, büyük destekçimi, su yeşili gözlerin sahibi bir meleği... Ağladım, ağladım. Hep ağladım. Allah'ım sabrımı artır, ben annemi kaybetmeye dayanmam demiştim, ama dayanmalıyım. Yalnız senden yardım diliyorum, tut ellerimden başkalarına bırakma beni, terk etme asla! Yalvarıyorum, muhtacım sana. Tut yüreğimden, kaybolmayayım bedenimin karanlık dehlizlerinde. Bırakma beni, ne olur!

Aradan haftalar geçti, aylar... Hüznüldü. Çehresinden ve kalbinden hala kahırlı bir sızı damlıyordu. Evdeyken çok az konuşuyor, genellikle düşünüyor, ufuklara bakıyor, hayallere dalıyordu. Bazen pencere kenarındaki masasına oturur, yazardı. Ne yazdığının ne önemi vardı ki? Çoğu zaman yazdıklarının farkında dahi değildi. Mahzun kaleminden ince ince hüznü akardı, hepsi bu. Yazmak onu rahatlatıyordu, hüznün alevi birazcıkta olsa sönyordu. Annesinin vefatının yüreğinde açtığı yara çok büyüktü, bu acıyı atlatması bir hayli zordu, ama yine de göğüs geriye gidiyordu bu zorluğa. Eşi hep en büyük destekçisi oldu bu zorlu süreçte. Beraberce her gün

dolaşıyorlar, yüreklerini ferahlatacak mekânlar arıyorlardı. İstanbul'u güzelleştiren deniz onların mekânlarının da merkezi olmuştu. Birlikte sahil boyunca ilerlerler, yorulduklarında soğuk, ıslak bir banka sessizce otururlardı. Bazen yavru bir martının iniltili çığılığı yırtardı bu sessizlik perdesini. Bazen anaç bir karganın havada yavrusu için çırpınışı duyulurdu. Bazen ılık bir rüzgar sararmış yapraklarını taşırdı avuçlarına, adeta ölümü hatırlatırdı; sararmayı, kararmayı, un ufak olmayı.... Sonra savrulmayı... Ama yaşamak var olmaktı, var olmak ise acı çekmek. Bunu biliyorlardı. Nitekim Rablerine kahr etmediler, kızmadılar. Zira biliyorlardı ki insanı acılar olgunlaştırırdı, ancak hüznle yoğrulan elmas olabilirdi. Bunu biliyorlardı.

Eylül 2003

Rabbim öleceğimi hissediyorum sanki, sana kavuşacağımı düşünüyorum. Beni huzuruna kabul eder misin? Eğer bu dünyayı hüznle terk-i diyar edersem eşimi ve çocuğumu sana emanet ediyorum. Başka kime bırakabilirim ki... Onları bırakma ne olur, ben eşimi çok seviyorum, o benim canım, gözümün nuru. O beni her lahza destekledi, engelli bu aciz kulunu hep sevdi. Hüznümü ve kahr rengine bürünmüş hayatımı hep paylaştı, hep yanımdaydı, hep... Ben onu seviyorum, ne olur sende sev.

Öleceğimi hissediyorum, ölüm meleğinin nefesini ruhumda hissediyorum. Ölmek nasıl bir şey Allah'ım, güzel mi? İnsanlar acaba ölüme neden hep önyargıyla bakarlar ki. Hiç gidenler geldiler mi ki onunla konuşsunlar? Ya da o kadar cesaretliler mi ki bizatihi ölümün kendiyile konuşsunlar. Bilmiyorum. Hayat çok karmaşık, galiba ölümdedir. Allah'ım senden dileğim ölümümü güzel eylemen. Belki şimdi belki de yıllar sonra... Mutlaka öleceğim, kim bilir ne zaman, nerede, kiminle. Kim bilir...

Meltem hanım günlüğün bu son satırlarını da okumuştum hüznle. Gözlerinden buğu buğu yükselen yaşlar artık hıçkırıklara bürünmüş akıyordu. Sevgili eşinin yazdığı son günlüğüydü bu, kelimeler burada bitiyordu, kelimeler işte şimdi kifayetsizdi, yetersizdi... Eşi üç hafta önce vefat etmişti. Kendisini ve yavrusunu yalnız başına bırakmıştı. Doktorlar ölüm sebebini henüz açıklamamıştı. Farklı, ince bir hastalıktı. Anlaşılması güç... "Onu ölüme götüren yaşadığı bu ağır hüznler miydi yoksa?" diye mırıldandı. Günlükler acı bir nefesle eşinin ne kadar ağır sancılar, taşınması güç hüznler çektiğini haykırıyordu. Ağlıyordu, yalnız ağlıyordu. Hıçkırıklarla... Usulca eşinin pencere kenarındaki masasına doğru yürüdü. Tekerlekli sandalyesi hemen yan taraftaydı, onu görünce ağlaması daha da hızlandı. Pencereden ufku seyretmeye koyuldu. Ta uzaklardaki küçümen mezarlığa takıldı bakışları. Eşi acaba şimdi ne yapıyordu, neredeydi. Ruhun ve bedeninin ölümle ayrıldığını işitmişti eşinden. Acaba eşi gerçekten diğer ruhlar ile beraber miydi? Düşündü, ağladı. Kayınvalidesinin vefatında eşinden fısıltı fısıltı yükselen şöyle bir söz işitmişti: "İnna lillahi ve inna ileyhi raciun." Acaba ne demektir. Ölümle ilgiliydi galiba. Gülümsedi önce, sonra tekrar günlüklere doğru yöneldi. Aklında eşinin çehresi vardı ve dudaklarında eşinin usulca mırıldandığı kelimeler: İnna lillahi ve ...

